

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Commentarii Exegetici In Apocalypsim Ioannis Apostoli

Viegas, Brás

Parisiis, 1615

Secundam sub Domitiano Ecclesia persecutionem patitur. Sectio II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39261

Secundam sub Domitiano Ecclesia persecutionem patitur.

SECTIO II.

I. **D**escripsimus Romanorum Imperatorum seriem, atque ordinem vsque ad Domitium Neronem, qui primus, vt ait Tertullianus, Cæsariano gladio in Christianos fero ciuit. Iam de reliquis Imperatoribus breuiter quoque differendum vsque ad eum Imperatorem, qui secundum aduersus Ecclesiam bellum nefarium suscepit, eo que ordine deinceps de Imperatoribus Romanis conscribemus, donec omnes Ecclesie ab illis excitas persecutiones breuiter perstringamus, quarum nonnullam cognitionem, vt pote ad ea, quæ deinceps dicturi sumus, plane necessariam, omnino prætermittendam esse non duximus. Igitur progenies

Sergius Galba septimus ordine Imperator.

Cæsarium in Nerone defecit, cui Sergius Galba successit septimus ordine Imperator, nullo gradu contingens Cæsarium domum, sed haud dubiè nobilissimus ex illustrissima Sulpitorum familia, magna que, & veteri prolapia, vt qui statuarum titulis, pronepote se *Qu. Catuli Capitolini* semper adscripsit, Imperator verò etiam stemmata in atrio proposuit, quo paternam originem ad Iouem, maternam ad Pasiphaen Minois vxorem referret: per omnes dignitatis gradus ad Proconsulatù Hispaniæ euectus, iam grandis natu Imperium septime inter maiori ab initio fauore, quam successu tenuit, ob auaritiam, & seuitiam cunctis iniustus, vniuersisque ordinibus offensus 73. ætatis anno opera M. Syluij Othonis iugulatur.

II. *Otho Syluius Imperator octauus.*

Octauus fuit Otho Syluius familia vetere, ac nobili, atque ex principibus Hetruriæ, Neronis Imperatoris tempore missus est legatus in Lusitaniam, quam prouinciam per decem annos singulari moderatione, abstinentiæque administrauit: interfecto Galba Imperium obtinuit, sed cum ciuile bellum aduersus Vitellij Duces execraretur, arripuit duos pugiones, & explorata vtriusque acie, cum alterum puluillo subdidisset, foribus ad apertis arctissimo somno quieuit, & circa lucem demum expergefactus, vno se ictu traiecit infra lauem papillam, irrumpentibusque ad primum genitum modò celans, modò detegens plagam exanimatus est, & celeriter funeratus trigésimo octauo ætatis anno, & nonagesimo quinto Imperij die.

III. *Aulus Vitellius nonus Imperator.*

Nonus Aulus Vitellius, missus à Galba in inferiorem Germaniam, vix dum mense transacto subitò à militibus à cubiculo raptus ita, vt erat in veste domestica, Imperator est consalutatus ob eximia liberalitatis, & comitatis, quæ exhibuerat documenta. Consentiente deinde etiam superioris prouinciæ exercitu, qui prius à Galba ad senatum defecerat, cognomen Germanici delatum ab vniuersis cupide recepit: Augusti distulit, Cæsaris in perpetuum recusauit, ac subinde cæde Galbæ nunciata Imperium confirmatum. Fuit præter modum gula, ac ventri deditus, insigni crudelitate: octauo Imperij mense deficiuerunt ab eo exercitus Mæsarum, atque Pannonia, ex transmatinis etiam Indicus, atque Syriacus. Eo tempore Vespasianus in Oriente principatum arripuit, à cuius militibus certamine sub muris vrbs habito superatus in palatium ferri se passus est, vbi cum deserta omnia reperisset, dilabentibus etiam ijs, qui simul erant, zona se aureorum plena circumdedit, confugitque in cellulam sanitoris, sed à militibus extractus, religatis post terga manibus, iniecto cervicibus laqueo, veste discissa, seminudus in forum tractus, inter magna rerum, verborumque ludibria per totum viæ sacræ spatium, reducta coma à capite, ceu noxij solent, atque etiam mento mucroni gladij subiecto, vt vilendam præberet faciem, nè submitteret

mitteret, quibusdam stercore, & cæno incessentibus, tandem minutissimis ictibus exarnificatus, & confectus vincto tractus in Tiberim.

Decimus, Flavius Vespasianus Augustus ex gente Flavia obscura, ac sine vllis maiorum imaginibus, viuente adhuc Vitellio electus ab exercitu. Dum enim sub id tempus Iudæi rebellassent, cæsoque præfecto legatum insuper Syria consulari suppetias ferentem raptâ aquilâ fugassent, ad eum motum comprimendum Vespasianus potissimum delectus est à Nerone adhuc viuente: vt primùm provinciam attingit, proximas quasque ciuitates ad se conuertit, correctâ statim castrorum disciplina, vno quoque, altero prælio tam constâter inuito, vt in oppugnatione castelli lapidis ictum genu, scuto sagittas aliquot exceperit. Instabant sui, vt sese imperatorem nominaret, sed abstinuit: externorum & ignotorum fortuitus fauor accessit: duo enim millia Mæsansi exercitus è tribus legionibus missa auxilia Othoni, postquam iter ingressi victum eum esse, sibi que mortem conficiuisse acceperunt, consilium inierunt eligendi, creandique imperatoris, neque enim se deteriores effodiscitabât aut Hispaniensi exercitu, qui Galbam, aut prætoriano, qui Othonem, aut Germanico, qui Vitellium fecissent: propositis itaque nominibus legatorum consularium, quos vbique tunc erant, cum cæteris alijs aliunde alia de causa improbarent, & quidam è legione tertia, quæ sub exitu Neronis translata ex Syria in Mæsam fuerat, Vespasianum miris laudibus efferrent, assenserunt cuncti, noménque eius vexillis omnibus sine mora inscripserunt. Diuulgato facto Tiberius Alexander præfectus Ægypti primus in verba Vespasiani legiones adiecit: Iudaicus deinde exercitus iurauit: plurimum contulit epistolæ siue vera, siue falsæ iactatum ex epistola defuncti Othonis ad Vespasianum extrema obtestatione vltionem mandatis, optantisque vt Reipub. subueniret: simul rumor dissipatus, destinasse Vitellium victorē, permutare hyberna legionū, & Germanicas transferre in Orientem ad se curiorem, mollioremque militiâ. Tum aduenire literas fusas apud Cremonâ Vitellij copias, ipsumque in vrbe interemptū nunciantes: Itaque receptus, ac declaratus Imperat. in urbem reuertitu per decem annos, quibus imperiū rexit, singulari studio, ac providentia re administravit, princeps usque adeo inimicitarum oblitus, vt Vitellij hostis sui filium splendidissimè dotauerit: tanta clementia, vt nullius vnquã caede fuerit latatus, quin & iustus supplicis interdū illa crymauerit: sola est, in qua merito culpari possit, pecunia cupiditas: creditus est rapacissimum quemque ad ampliora officia ex industria solitus promouere, quo locupletiores dånaret, quibus idcirco pro spongijs vt dicebatur, quod iis, & siccos madefaceret, & humentes exprimeret: & tamen cū is esset (quod mirū sanè videri debet) erat in omne hominū genus liberalissimus. De cladibus, quibus affecit Iudæos legendus est Ioseph. libro 3. de bello Iudaico. Obiit sexagesimo nono ætatis anno, cæptoque iâ septuagesimo, Imperij verò

IV.
Vespasianus
Imperator
decimus.

Vespasianus
inuitatum
oblitus.
Clementia
Vespasiani.

Iosephus.

Vndecimus, Titus Vespasiani filius, cognomento Vespasianus ob patris memoriam: amor, ac delicia generis humani appellatus propter eximias animi, & corporis dotes, erat enim egregia forma, & cui non minus auctoritatis ineffet, quam gratia: ac debebant singularis clementia, liberalitas, honorificentia, contemp- ptusque pecunia: quadam die recordatus vespere nihil se cuiquam præstitille: Amicos, inquit, perdidimus diem: illud obstinatissimè tenuit, ne quem sine spe dimitteret, quin & admonentibus domesticis quasi plura, quam posset præstare, polliceretur, respondit non oportere quemquam à sermone Principis tristem discedere. Viuente adhuc patre missus in Iudæam, vt bellum à se intermissum

V.
Titus imperator
vndecimus.

Iosephus.
De victoria
Iudeorum
Roma Titus
triumphum
egit.
Ioseph.

instauraret: Hierosolymam grauiſſima cinxit obſidione, tãdemque cepit, quem admodum fuſe narrat Iosephus lib. 6. & 7. de bello Iudaico: qua de victoria illuſtriſſimum Romæ triumphum egit vectus eadem cum patre quadriga: in cuius monumẽtum extat adhuc Romæ ad radices montis Palatini arcustriumphalis, quem ſæpe vidiſimus: quamam verò ex templo ſpolia in triumpho ducta fuerint, videre eſt apud Ioseph. lib. 7. de bello Iudaico, cap. 24. quid verò de Arca fœderis ſentiendum, diximus in noſtris ſuper Aggæum Prophetam commentariis. Imperauit duobus annis, ac tribus ſerè menſibus: obiit altero, & quadageſimo ætatis anno: cum lectica transferretur, ſuſpexiſſe dicitur dimotis plagulis cælum, multumque conqueſtus, eripi ſibi vitam immerenti.

VI.
Domitianus
imperator
duodecimus.

Duodecimus Flauius Domitianus filius item Veſpaſiani, frater Titi, pubertatis, ac primæ adoleſcentiæ tẽpus tanta ineptia, & infamia geſſiſſe fertur, vt nullum vas argenteum in vſu haberet. Habitabat vnà cum patre, ſellamque eius, ac fratris, quoties prodirent, lectica ſequebatur: Iudicum vtriuſque triumphum equo albo comitatus eſt: inter initia principatus, quotidie ſercretum ſibi horarium ſumere ſolebat, nec quicquam amplius, quàm muſcas captare, ac ſtylo præcuto conſigere: vt cuidam interroganti, eſſetne quis intus cum Cæſare? non abſurdè reſponſum ſit à Vibio Criſpo: *Nemusca quidem, ſagitta tanta arte direxit, vt nonnunquam in pueri procul ſtantis, præbentis que ſcopo diſpanſam dextra manus palmam ita certò collimaret, vt omnes per interualla digitorum innocuè euaderent.* Quamquam verò principio ab omni cæde abhorruit, poſtea tamen apparuit non naturæ, ſed artiſicij fuiſſe, nam leuiſſimis de cauſis homines etiam nobiliſſimos trucidabat, eò proceſſit amentia vt ſe Deum nominaret: nam eum procuratorum ſuorum nomine formalem dicitaret epistolam, ſic cepit: *Dominus, & Deus noſter ſe fieri iubet:* vnde inſtitutum poſthac, vt ne ſcripto quidem, ac ſermone cuiusquam aliter appellaretur. Itaque facta conſpiratione contrucidatus occubuit anno ætatis quadageſimo quinto, imperij quinto decimo: eius cæde ſenatus adeò lætatus eſt, vt repleta certatim curia ſibi non temperauerit, quin mortuum contumelioliſſimo, atque acerbiffimo acclamationum genere laceraret, ſcalas etiam inferri, clypeòsque eius, & imagines palam detrahi, & ibidem ad ſolum allidi iuberet, nouiſſimè eradendos vbique titulos, omnemque memoriam abolendam decerneret. Quid mirum igitur, ſi tam inſigni crudelitate, & impietate imperator ſecundam aduerſus Eccleſiam perſecutionem commouerit: cuius initium in nono anno eius imperij ponendum eſt, vt tradit eruditiffimus, omniſque memoriæ ſcriptor, Cardinaliſque meritiſſimus Cæſ. Bar. tom. 1. ſuorum Annal. Eccleſ. anno Chriſti 92. Sed eo tempore non tam læua fuit perſecutio, quemadmodum 14. anno imperij, ex quo tempore Diuus Hieronymus lib. de viris illuſtr. perſecutionem Domitiani ceptam eſſe docet: & Euseb. etiam propè finem eius imperij hanc perſecutionem conſtituit. Domitianus fuit, qui Ioannem noſtrum Epheli commorantem Romam vincum à Proconſule Aſiæ mitti imperauit, Romæque in ſeruentis olei dolium coniecit, nihilque diuinitus ab oleo patientem, quin & vegetiorem exeuntem in Pathmos inſulam relegauit, vbi ei Apocalypſis myſteria oſtenſa fuerunt: quemadmodum tradunt Tertullianus lib. de præſcript. cap. 36. & D. Hieronymus de viris illuſtribus in Ioanne: Cletum Romanum Pontificem religionis etiam cauſa interfecit: Antipam, cuius meminit Ioan. cap. 2. huius operis, Pergami martyrem fecit, multosque alios illuſtriſſimos hereticoſque martyrio coronauit.

In dirigendis
ſagittis excel-
luit Domitia-
nus.

Domitianus
ſe Deum no-
minauit.

Baronius.
D. Hieron.
Eusebius.
Quo tempore
ſecunda Ec-
cleſia perſe-
cutio ince-
perit. Euan-
gelista in
Pathmos re-
legatur.
Tertullian.
Apocal. 2.